

ЕСЕНЬ

Мина вече китно лѣто,
ето иде есенъ пакъ ;
мжтна блѣска се рѣката
о ронливия си брѣгъ.

Ябълката вънъ на двора
вече рони сетенъ плодъ,
тъмни облаци забулватъ
есенния небосводъ.

Птицитѣ за пжтъ се стѣгатъ,
славей въ ношитѣ не пѣй,
прѣвъ отлитна той, кждето
слънцето се вѣчно смѣй.

— Лястовичко лекокрила,
лекъ дати е дългъ пжтъ,
Где ще ходишъ, где ще
скиташъ
ти мѣничка по свѣтътъ?

И дали за нова пролѣтъ
пакъ ще носишъ вестъ за насъ,
пакъ дали ще ни пробудишъ
ти съсъ кръшния си гласъ

въ ранно утро, та въ почуди
да посрѣщнемъ пролѣтъта,
прѣснала по всички друми
китни хубави цвѣтя?

Или нѣкжде въ безкрая
ще те срещне буря зла
безсърдечно да пречупи
твойтѣ слабички крила?

Некъ по пжтъ те зло не стигне,
нека волна си летишъ
и безгрижна да се върнешъ
пролѣтъта да възвестишъ!

Василь Павурджиевъ

СПАСИТЕЛЪ

Бѣше лѣто. Нѣколко деца играеха край брѣга на р.
Марица, и безгрижниятъ имъ смѣхъ се разнасяше далече
задъ отсрѣщния брѣгъ.

Внезапно Минко дотърча отъ горния край на брѣга,
възседналъ разлистнато върбово клонче като конь, и за-
дъханъ отъ умора извика:

— Джоро, Васко, — следъ мене! Намѣрихъ една лодка!
Ето я тамъ дс наведената върба!

— Какво, какво намѣри? — заразпитваха го всички
и се струпаха около него.